

Arrest

nr. 303 493 van 21 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die *loco* advocaat H. VAN WALLE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 2 december 2021 toe op het Belgische grondgebied en diende op 3 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 9 mei 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 11 mei 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren in het dorp Kakrak, gelegen in het district Surkhrod , in de provincie Nangarhar, waar u tot 2007 woonde. Nadien verhuisde u

naar het derde politiedistrict van Jalalabad stad, in regio Arbaban, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent tot de negende graad naar school geweest.

Uw vader was een veiligheidsagent bij E. G. N. Group, een bedrijf in Kabul dat samenwerkte met NAVO partnerlanden zoals Italië, Noorwegen, het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten. Ze werkten onder andere aan logistieke bouwprojecten voor de buitenlandse troepen en ze verhuurden eveneens gepantserde voertuigen. Uw vader was verantwoordelijk voor de beveiliging van de poort en de bewaking van de voertuigen op de parking. Soms werd hij gedetacheerd naar andere filialen. Uw vader verbleef tijdens de uitoefening van zijn job in Kabul en bezocht uw familie eens per maand in Jalalabad, waar hij dan één of twee nachten bleef.

In juli 2021 belde mullah J.(...), uw vaders paternale neef die een talibanleider was in jullie voormalige dorp Kakrak, naar uw vader met de vraag of hij bommen wou plaatsen onder de voertuigen van de buitenlanders. Uw vader weigerde dit waarop mullah J.(...) dreigde zijn zonen te vermoorden. Een tijdje later vond er een nachtelijke operatie plaats op enkele verblijven, waaronder die van mullah J.(...), in uw voormalige dorp Kakrak. De zoon van mullah J.(...), A.(...) S.(...) genaamd, stierf in deze aanval. De taliban verdachten uw vader ervan de tipgever te zijn van de inval. Twintig dagen voor de machtsovername in Afghanistan belde mullah J.(...) opnieuw om uw familie te beschuldigen van de inval en de dood van zijn zoon. Hij dreigde ermee uw vader, u en uw broers niet te sparen. Na de inval van de taliban in Kabul en Jalalabad ging u naar het huis van uw maternale oom in Angur Bagh gelegen in de provincie Nangarhar. De dag na de machtsovername, op 16 augustus 2021, raakte uw vader vermist. Uw maternale oom had hem nog gezocht, zonder resultaat.

Op de derde dag na de machtsovername, op 18 augustus 2021, verliet u Afghanistan op aanraden van uw oom. Op de vijfde dag na de machtsovername bezocht de taliban uw familie bij uw thuis op zoek naar u en uw broers. Na dit bezoek is de taliban niet meer teruggekeerd. U verklaarde drie maanden en tien dagen onderweg te zijn geweest naar België. U kwam op 2 december 2021 in België aan, waar u op 3 december 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, meer specifiek door mullah J.(...).

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een werkoverzicht van uw vader, een tevredenheidscertificaat van uw vader, de werkbadge van uw vaders bij N. Group, documentatie over de werkgever van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooreerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers aan geboren te zijn op 1 mei 2005 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV) 3 december 2021, p. 1) en verklaarde zichzelf aldus zestien jaar oud. Er werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 12 januari 2021, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar waardoor u niet kan worden beschouwd als minderjarige. Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud blijft u volhouden dat u minderjarig bent (CGVS, p.4). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en bovendien aan deze leeftijd vasthoudt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban, meer specifiek door mullah J.(...), die uw vader en diens zonen viseerde omwille van uw vaders job bij een buitenlands bedrijf en omwille van een raid waarbij de zoon van J.(...) om het leven kwam. U slaagde er niet in deze vrees voor J.(...) aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de job van uw vader bij E. G. N. Group eerder vaag zijn. Hoewel niet van u wordt verwacht dat u tot in de kleinste details zou kunnen vertellen over het werk van uw vader, mag toch een zekere kennis verwacht worden over zijn concrete functie en activiteiten, zeker omdat dit werk aan de basis zou liggen van uw vlucht uit Afghanistan. Uw verklaringen waren echter zeer oppervlakkig. Om te beginnen kan u niet zeggen waar de werkplaats van uw vader precies gelegen was. U weet dat hij in Kabul werkte, maar kan de regio niet specifiek duiden. U was naar eigen zeggen bezig met uw studies en heeft nooit gevraagd naar de specifieke plaats waar hij werkte (CGVS, p. 7). U kan vertellen dat uw vader veiligheidsagent was bij N. Group, hetgeen onder E. G. viel. U verklaart dat dit bedrijf zich bezig hield met implementatie van logistieke bouwprojecten en dat ze ook gepantserde voertuigen verhuurden. Uw vader bewaakte daarbij de poort. Binnen dit project werd er samengewerkt met partnerlanden zoals de Verenigde Staten, het Verenigd Koninkrijk, Italië en Noorwegen. Verder dan deze eerder algemene informatie

over de kernopdracht van dit bedrijf komt u echter niet. Informatie over de collega's of baas van uw vader heeft u niet. U kan niet zeggen of uw vader rechtstreeks samenwerkte met buitenlanders of dat hij direct met hen in contact stond (CGVS, p. 8). Als u later in het interview opnieuw wordt gevraagd naar meer informatie over de job van uw vader, geeft u aan dat u niet meer kan zeggen dan voordien. Informatie over de ligging, taken of anekdotes van uw vaders job kan u niet geven en hebt u naar eigen zeggen niet gevraagd (CGVS, p. 16). Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen over het profiel van uw vader dan ook een weinig doorleefd karakter, wat toch vragen doet rijzen. Immers, mochten zijn professionele activiteiten daadwerkelijk aan de basis van deze bedreigingen hebben gelegen, dan zou mogen worden verwacht dat u zich er terdege informeert, en bijvoorbeeld meer zou weten over zijn eventuele contacten met buitenlanders.

Het CGVS merkt voorts op dat u bijkomende verklaringen aflegt omtrent de identiteit van uw belagers. Bij aankomst in België beweerde u dat uw vader werd opgebeld door één van de talibanleiders van uw dorp met de vraag om explosieven naar het kantoor van de buitenlanders te brengen (fiche NBMV, p. 3). Op de DVZ beweerde u eveneens dat uw vader een waarschuwing kreeg van de taliban met de vraag om een bom te plaatsen op een plek waar de Amerikanen aanwezig waren (DVZ – CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat uw vaders paternale neef, mullah J.(...), de opdrachtgever was van de gevraagde taak. Gevraagd naar de reden dat u dit aspect niet eerder bij aankomst of bij de DVZ vermeldde, geeft u aan dat u daar zei dat het om een talibanleider ging, maar dat men u nooit eerder vroeg of u ook familieleden bij de taliban had (CGVS, p. 12). Dat u een dergelijk aspect zowel bij aankomst als bij de DVZ uit uw verklaringen weglaat, is toch opmerkelijk. De betrokkenheid van uw eigen familieleden in het conflict met de taliban is op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS een centraal en terugkerend punt in uw verklaringen, waardoor zou kunnen worden verwacht dat u zoiets al van bij het begin ter sprake bracht. Wanneer u bovendien meer informatie wordt gevraagd naar de leiderschapspositie van mullah J.(...) bij de taliban, blijven uw verklaringen wederom vaag en summier. U vermeldt dat hij een leider was in uw vroegere dorp Kakrak en dat hij verschillende mannen onder zich had, dat er veel commandanten waren in Bar Kakrak en dat uw vaders paternale daar zo'n dergelijke functie had (CGVS, p. 10-11). Er kan en mag toch verwacht worden dat u over de positie van uw vaders paternale neef meer informatie kan geven of dat u er zich alleszins meer over zou informeren, gezien u ten tijde van het onderhoud beweert dat u deze man persoonlijk vreest.

Verder stelt het CGVS enkele bijzonderheden vast met betrekking tot uw verklaringen over de gevraagde opdracht van mullah J.(...) aan uw vader. Vooreerst een tegenstrijdigheid met uw verklaringen bij aankomst. Daar meende u nog dat uw vader de bom moest plaatsen in de kantoren van de buitenlanders (fiche NBMV, p. 3). Tijdens uw onderhoud bij het CGVS wordt er specifiek gevraagd naar de locatie waar uw vader deze bommen moest plaatsen, en antwoordt u dat hij de voertuigen van de buitenlanders moest viseren (CGVS, p. 16). Gevraagd naar een uitleg voor deze tegenstrijdigheid, beweert u dat u dat niet zou gezegd hebben. U zou steeds beweerd hebben dat uw vader de bom op de voertuigen moest plaatsen. Bovendien was het interview daar van erg korte duur en waren er daar geen kantoren van de buitenlanders, enkel voertuigen, aldus u (CGVS, p. 21). Dergelijke uitleg kan geenszins overtuigen, temeer kan worden vermoed dat dergelijk bedrijf wel degelijk ook over kantoorruimte kan beschikken. Het is ook merkwaardig dat mullah J.(...) met deze opdracht naar uw vader kwam. Ten eerste woonde uw vader al sedert lange tijd niet meer in het dorp Kakrak. U woonde namelijk al vanaf tweejarige leeftijd in Jalalabad, terwijl uw vader in Kabul verbleef voor zijn job (CGVS, p. 2). Bovendien kon uw vader al sinds de start van zijn job nog amper in Kakrak komen, doordat er veel taliban aanwezig was in uw vroegere dorp Kakrak, die mensen met jobs zoals uw vader viseerden. Omwille van die reden zou het er voor hem reeds vanaf het begin van zijn job niet veilig zijn (CGVS, p. 10). Dat mullah J.(...) in 2021 pas aan uw vader denkt voor het plaatsen van die bommen onder de voertuigen van de buitenlanders, terwijl uw vader er reeds sinds 2005 werkte én daarbij niet langer in het dorp Kakrak zou komen, is weinig plausibel. Ten tweede was uw vader, die van 2005 tot 2021 zou hebben gewerkt voor hetzelfde bedrijf, ondertussen een trouwe werknemer met jarenlange dienst (CGVS, p. 10). Waarom mullah J.(...) dan zou verwachten dat uw vader alles op het spel zou zetten voor het uitvoeren van deze gevaarlijke opdracht is onduidelijk. Gevraagd naar een uitleg voor deze onwaarschijnlijkheid geeft u aan dat mullah J.(...) uw vader onder druk zette door hem met de dood te bedreigen (CGVS, p. 17). U wordt nog geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat hij niet uw vader met de dood bedreigde, maar zijn zonen, wanneer u plots weer aangeeft dat hij toch ook zijn zonen bedreigde om uw vader zo meer onder druk te zetten (CGVS, p. 17). Bovenstaande vaststellingen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en maken het bovendien weinig aannemelijk dat uw vaders paternale neef deze opdracht aan uw vader zou opleggen.

Ook het vervolg van uw asielrelaas weet niet te overtuigen. U vermeldt op het CGVS een aanval van troepen ongeveer vijftig dagen na de bedreiging van mullah J.(...) aan uw vader (CGVS, p. 12). Bij DVZ beweerde u nog dat de Amerikanen die aanval leidden (DVZ – CGVS vragenlijst vraag 5), desalniettemin geeft u bij het begin van het persoonlijk onderhoud toe dat u in werkelijkheid geen idee hebt welke troepen de nachtelijke aanval op uw voormalig dorp Kakrak organiseerden. U geeft ook aan dat u geen informatie wil verzinnen (CGVS, p. 3). U weet verder nagenoeg geen specifieke informatie te geven over die aanval. Desalniettemin weet u plots wel waar die nachtelijke aanval plaatsvond, namelijk op het huis van mullah J.(...), alsook wie er als gevolg van die aanval overleed. Dat was immers de zoon van mullah J.(...), A. S. genaamd (CGVS, p. 14). Dat u daarover bij de DVZ niets hebt vermeld is wederom merkwaardig. Gevraagd

naar een uitleg voor deze opmerkelijke toevoeging, geeft u aan dat u dit aspect toen wellicht vergat te vermelden. U kreeg op de DVZ ook zeer weinig tijd om hierover te spreken, aldus u (CGVS, p. 19). Dit doet vermoeden dat u niet de waarheid vertelt over deze inval, en dat uw verklaringen eerder een ingeving zijn van het moment. Bovendien is het ook vreemd dat uw vader ervan wordt beschuldigd de adressen voor de vermelde inval te hebben doorgegeven. De bedreiging aan uw vaders adres was immers vijftientwintig dagen geleden. Dat ze uw vader een maand na datum van de bedreiging zouden aanwijzen als de tipgever van de aanval die volgens u is gelinkt aan deze beschuldiging, is onwaarschijnlijk.

Vervolgens vermeldt u dat uw vader de dag na de machtsovername in Jalalabad en Kabul werd ontvoerd (CGVS, p. 19). U kan over deze ontvoering echter geen begin van bewijs aanbrengen. Gevraagd naar alle informatie die u hierover hebt, verklaart u geen specifieke info hebben. U weet enkel te zeggen dat uw vaders gsm werd uitgeschakeld en u er sindsdien niet meer in bent geslaagd hem te bereiken. Hierdoor ging u ervan uit dat hij werd ontvoerd vanop zijn werk (CGVS, p. 19). Gevraagd naar hoe die ontvoering verliep, kan u geen informatie geven (CGVS, p.20). U ondernam daarenboven zeer weinig pogingen om aan deze informatie te komen (CGVS, p. 20). Uw maternale oom zou even naar uw vader zijn op zoek gegaan. Uit angst voor vervolging vanwege mullah J.(...) hebben u en uw twee broers dan het land verlaten op dag drie na de machtsovername. Zeven maanden na de val zou uw familie dan inlichtingen gevraagd hebben aan de overheid van de taliban, zonder succes. U wordt geconfronteerd met dit gebrek aan informatie en er wordt u gevraagd waarvan de veronderstelling van uw vaders ontvoering is gekomen. U geeft hierop aan dat uw familie dit denkt omdat u enkel problemen had met mullah J.(...). Niemand verdwijnt zomaar zonder nieuws, aldus u (CGVS, p. 20). Echter brengt u geen concrete elementen aan die uw verklaring dat uw vader door de taliban ontvoerd werd, enigszins aannemelijk zouden maken. Bovendien is er na dit beweerde incident niets meer voorgevallen. Uw familie werd niet opgezocht en u vermeldt verder geen persoonlijke bedreigingen, hoewel uw familie op hetzelfde adres is blijven wonen (CGVS, p.5). Mocht de taliban uw familie werkelijk viseren, dan zou toch kunnen worden verwacht dat zij naar u en uw broers op zoek zouden gaan. De vaststelling dat dit geenszins het geval was, tast uw geloofwaardigheid verder aan.

Tot slot worden er nog enkele tegenstrijdigheden opgemerkt met betrekking tot uw vertrekdatum en reisduur. Bij aankomst in België op 3 december 2021 gaf u aan dat u Afghanistan twee maanden voordien hebt verlaten. Dat zou willen zeggen dat u Afghanistan enkele maanden na de machtsovername verliet (fiche NBMV, p. 3). Op 3 mei 2022 bij de DVZ verklaart u dat u acht en halve maand eerder Afghanistan verliet hetgeen reeds enkele maanden verschilt met wat u eerder zei (DVZ verklaringen, vraag 32, p. 12). Op het CGVS verklaart u bovendien dat u precies drie dagen na de machtsovername, namelijk op 18 augustus 2021, tezamen met uw broers bent vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 11). U wordt driemaal geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in uw vertrekdatum, steeds geeft u aan dat u de confrontatie niet begrijpt. U vraagt nog of dit zou kunnen betekenen dat u België later hebt bereikt, echter die vertrekdatum staat vast (CGVS, p. 21). Vervolgens wordt gevraagd naar een uitleg voor het feit dat u deze precieze vertrekdatum niet eerder wist te vermelden. U beweert dat u toen aangedaan was van de reis en dat uw geheugen toen niet werkte. Dat u dit opportunistisch argument hier aanhaalt als reden voor uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw vertrekdatum kan moeilijk serieus genomen wordt. Gevraagd naar de reden dat u dit dan maanden nadien, op de DVZ, ook niet zei, verklaart u dat u de datum van de machtsovername pas later leerde, wanneer u zich begon voor te bereiden op uw CGVS interview (CGVS, p. 21). Het is uitermate vreemd dat u niet eerder wist te vermelden dat u precies drie dagen na de machtsovername het land verliet en u pas op het CGVS met deze exacte tijdsbepaling komt opdagen. Dit alles toont aan dat u ervoor kiest geen helder zicht te bieden op een nochtans essentieel aspect van uw asielaanvraag. Hiermee maakt u eens te meer een objectieve beoordeling van een nood aan bescherming onmogelijk.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (stuk 4). Doch gezien uw vluchtrelaas betrekking heeft op de job van uw vader is het wel opmerkelijk dat u geen identiteitsdocumenten van uw vader voorlegt, evenmin enig ander document dat uw band met hem aantoonst. De documenten met betrekking tot het werk van uw vader zijn evenmin van die aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De documenten die u voorlegt leveren bovendien geen bewijs voor de job van uw vader van 2005 tot en met 2021 (CGVS, p. 10; CGVS, p. 14). De badge heeft betrekking op een gewerkte periode van 2 januari 2009 tot 1 januari 2012 (stuk 3). Een recentere badge heeft u niet ter beschikking. Uw vader is immers tezamen met de meest recente badge verdwenen, aldus u (CGVS, p. 14). U legt ook een mail met het overzicht van uw vaders werk neer (stuk 1). Erop valt te lezen dat uw vader vanaf 1 maart 2005 tot 30 april 2021 bij N. Group heeft gewerkt en er worden enkele contractgegevens vermeld, doch een duidelijk en ondubbelzinnig bewijs van uw vaders werk is dit document allerminst. Eender wie kan dergelijk overzicht hebben opgemaakt. Welke taak uw vader wanneer deed, is niet duidelijk op basis van dit document. Uw verklaringen over het document bieden geen verduidelijking. U beweert dat u niets specifiek kan zeggen, gezien u hierover niet meer info heeft (CGVS, p. 12). Dat uw kennis over de activiteiten van uw vader te wensen overlaat, blijkt hier eens te meer. Verder stroken de

neergelegde attesten niet met bepaalde aspecten van uw relaas. Het werkoverzicht is opgemaakt op 12 augustus 2021 (stuk 1), vlak voor de machtsovername. Er staat duidelijk in vermeld dat de contracten van het bedrijf zijn geëindigd op dat ogenblik en dat het bedrijf op dat moment gesloten is. U beweerde eerder echter dat uw vader op de dag na de machtsovername, namelijk op 16 augustus 2021, op zijn werkplek was, van waaruit hij vervolgens ontvoerd werd (CGVS, p. 19). Als we het door u voorgelegde document moeten geloven, was het bedrijf toen reeds gesloten en eindigde uw vaders contract reeds op 30 april 2021, wat maakt dat uw beweringen hierover wederom in vraag worden gesteld. Aldus dient te worden besloten dat door u neergelegde documenten uw geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Tot slot blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

U legt tijdens het interview ook nog een informatiedocument neer, waarop algemene info over het bedrijf van uw vader te lezen valt (stuk 5). U geeft aan dat deze documenten extra uitleg zijn omtrent uw vaders job. Gevraagd vanwaar dit document komt verklaart u dat dat uw vader dit had bijgehouden, en uw moeder u dit nadien heeft doorgestuurd (CGVS, p. 14-15). Dat uw vader deze papieren, die bovendien in het Engels zijn opgesteld, zou bewaren is zeer merkwaardig. Opmerkelijk is dat dit voorgelegde stuk een getypte versie is van uw eigen verklaringen over uw vaders job. U kan de informatie dus perfect via deze weg ingestudeerd hebben, wat ook zou kunnen verklaren waarom u verder maar weinig wist over de beweerde activiteiten van uw vader.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden vnl. plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak

in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de periode januari-november 2022 telde UNOCHA 32.400 nieuwe IDP's (zie

<https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-snapshot-population-movements-january-november-2022-23-november-2022>. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst. In 2022 keerden volgens UNHCR 232.306 ontheemden terug naar hun plaats van herkomst <https://data.unhcr.org/ar/documents/details/98450>.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/Lib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. xxx

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_2020505.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt tevens een beoordelingsfout vast.

Voorafgaand beklaagt verzoeker zich over het “*voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie*”. Hij is van oordeel dat de commissaris-generaal op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij verwijst naar de *Guidance Note* van het UNHCR van februari 2022 en de Nansen-nota van juni 2022 en roept om het *moratorium* op beslissingen inzake Afghaanse dossiers te handhaven. Volgens verzoeker laat de verwerende partij zich te veel leiden door de richtlijnen van het EUAA in de *Country Guidance Afghanistan* van april 2022, terwijl het in bepaalde situaties nog steeds niet duidelijk is of er met zekerheid kan worden vastgesteld dat er geen nood aan internationale bescherming is, eenvoudigweg omwille van een voortdurend ernstig gebrek aan actuele, accurate, duidelijke, complete, evenwichtige, betrouwbare en zorgvuldig verkregen informatie.

Wat zijn vluchtrelaas betreft, bekritiseert verzoeker in de eerste plaats de beoordeling van zijn leeftijd. Hierbij verwijst verzoeker naar de procedure in de EHRM-zaak *Fatoumata Diaraya Barry* en stelt dat het resultaat van de leeftijdstest onvoldoende is om de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in twijfel te trekken.

Met betrekking tot de tewerkstelling van zijn vader brengt verzoeker in herinnering dat (familieleden van) personen die gelinkt zijn aan de buitenlandse troepen een risicoprofiel hebben. Verzoeker stelt vast dat zijn verklaringen als te vaag werden afgedaan, maar herhaalt dat zijn vader werkzaam was voor de N.(...) groep die logistieke steun verleende aan de NAVO. Verzoeker verduidelijkt dat zijn vader tussen 2019 en 2020 voor een ander filiaal werkte voor hetzelfde bedrijf, met name N.(...) D.(...) Afghanistan, waar hij als veiligheidsagent werkte. Volgens verzoeker klopt het niet dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud altijd dezelfde woorden zou hebben gebruikt en hij wijst erop dat de informatie die hij aanreikte grotendeels overeenkomt met wat er op de website van het bedrijf te lezen staat. Verzoeker beweert dat hij wel degelijk heeft bewezen over een doorleefde kennis te beschikken, rekening houdend met zijn leeftijd en zijn persoonlijke situatie. Zo wijst verzoeker erop dat hij de naam van de leidinggevende kende, op de hoogte was van het gegeven dat zijn vader een uniform droeg, terwijl het CGVS volgens hem zeer selectief te werk ging in de bestreden beslissing. Tevens stipt verzoeker aan dat hij, ongeacht de resultaten van het leeftijdsonderzoek, nog steeds zeer jong was op het moment van de feiten in 2021, dat zijn vader slechts 1 à 2 nachten per maand naar huis kwam en dat er in zijn cultuur weinig gedeeld wordt met de kinderen. Verzoeker stelt ook vast dat er geen concrete problemen werden vastgesteld betreffende de neergelegde documenten, waarvan overigens verschillende in het Engels zijn opgesteld en het dus geen stereotype Afghaanse documenten zijn.

Verzoeker wijst erop dat er geen echte tegenstrijdige verklaringen werden vastgesteld, maar dat het weinig geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker niet onmiddellijk meedeelde dat de talibanleider die aan de basis lag van de vervolgingsfeiten een familielid was. Verzoeker verwijst op dit punt naar het gehoorverslag waaruit blijkt dat hiernaar niet werd gevraagd. Naar aanleiding van zijn uiteenlopende verklaringen over de plaats waar de bommen door zijn vader zouden moeten worden geplaatst, merkt verzoeker op dat zijn verklaringen in de NBMV-fiche niet in het administratief dossier waren opgenomen en dat hij toen in de war was. Naar aanleiding van de opmerking in de bestreden beslissing dat het ‘merkwaardig’ is dat verzoekers vader deze opdracht kreeg, stelt verzoeker dat zijn vader een lange staat van dienst had en een goede kennis had van de werkplaats. Wat verzoekers verklaringen over de nachtelijke inval bij mullah J. betreft, stelt verzoeker dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij zo concreet mogelijk op de vragen probeerde te antwoorden, maar geen antwoorden wilde verzinnen.

Inzake de vastgestelde afwezigheid van een begin van bewijs van de ontvoering van zijn vader, wijst verzoeker op de landeninformatie waaruit blijkt dat er chaos heerste na de machtsovername door de taliban.

Wat zijn moment van vertrek uit Afghanistan betreft, hamert verzoeker erop dat hij steeds verklaard heeft drie dagen na de machtsovername te zijn vertrokken. Verzoeker herhaalt dat hij bij het opstellen van de NBMV-fiche in de war was.

Verzoeker concludeert dat hij omwille van zijn profiel als zoon van iemand met een affiliatie met de buitenlandse troepen behoort tot een risicogroep waardoor hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Met betrekking tot de nood aan bescherming omwille van (een toegeschreven vorm van) verwestering houdt verzoeker een theoretische uiteenzetting waarbij hij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van het najaar van 2022. In deze rechtspraak wordt gesteld dat de verwestering moet worden aangetoond met concrete, specifieke en individuele elementen en dat het louter ontwikkelen van een 'westerse levensstijl' op dit punt niet voldoende is. In het kader van een toegeschreven verwestering moet dan weer worden beoordeeld in hoeverre de betrokkene in staat is 'to play the game' en zich aan te passen aan de lokale regels en gebruiken van de taliban. Verzoeker stelt dat het moeilijk is om duidelijke criteria te bepalen inzake verwestering, maar destilleert uit voormelde arresten van de Raad een aantal elementen die bij de beoordeling een rol spelen, met name (1) de leeftijd bij vertrek uit Afghanistan, (2) het al dan niet rurale karakter van de herkomstregio in Afghanistan (3) de duur van het verblijf in België of buiten Afghanistan, bij uitstek gedurende de 'vormende' jaren, (4) hoe men deze periode heeft doorgebracht en (5) de integratie en graad van deelname aan de Belgische samenleving. Het gaat er volgens verzoeker om dat de betrokkene zich de 'westerse waarden en normen' daadwerkelijk eigen heeft gemaakt, waarbij onder 'westerse waarden en normen' onder andere respect voor individuele vrijheid, verdraagzaamheid, zelfbeschikkingsrecht en zin voor diversiteit in een pluralistische multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische samenleving worden begrepen. Volgens verzoeker mag van de verwerende partij verwacht worden dat zij uit eigen beweging een onderzoek voert naar de levenswijze van de Afghaanse verzoeker om internationale bescherming in België.

Toegepast op verzoekers situatie wordt in het middel geconstateerd dat er tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele vraag werd gesteld betreffende zijn verwestering waardoor hij niet de kans kreeg dit naar voren te brengen. Verzoeker wijst op zijn jonge leeftijd, zijn verblijf in België gedurende een tweetal jaar, zijn voltijdse tewerkstelling in een recyclagebedrijf en het volgen van een inburgeringscursus. Verzoeker wijst erop dat hij net na de machtsovername vertrokken is en hij geen ervaring heeft met de traditionele manier van leven waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich opnieuw aan de regels van de *de facto*-overheid aanpast en dat de kans reëel is dat hij zich niet aan de negatieve aandacht van de taliban-aanhangers zal kunnen onttrekken. Verzoeker concludeert dat er sprake is van een vrees voor vervolging omwille van een toegedichte politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet.

Omwille van het gebrek aan bronnenmateriaal, waarbij verzoeker citeert uit het Nansen-rapport van juni 2022, kan er volgens hem ook geen toekomstgerichte beoordeling gebeuren van het risico in geval van terugkeer na een verblijf in Europa waardoor de beslissing zou moeten worden vernietigd. De reden van de afwezigheid van bronnenmateriaal is volgens verzoeker gelegen in het feit dat er thans geen gedwongen terugkeer vanuit Europa of andere westerse landen mogelijk is en dat de terugkeer actueel vooral plaatsvindt vanuit Iran en Pakistan en dat deze migratiestromen niet te vergelijken zijn. Nochtans, zo meent verzoeker, blijkt uit een rapport van Amnesty International van 31 augustus 2022 dat gedwongen terugkeerders vanuit Iran en Turkije met geweld, foltering en mishandeling worden geconfronteerd. In elk geval blijkt uit het Nansen-rapport dat er geen betrouwbare informatie voorhanden is, waardoor niet kan worden geconcludeerd dat deze risico's volledig kunnen worden uitgesloten. Verzoeker is van oordeel dat er nog geen duidelijkheid bestaat over de vraag hoe asielzoekers uit het Westen op de luchthaven van Kabul worden ontvangen, over de vraag of ze ondervraagd of anderszins gemonitord worden, over de vraag of er een risico op foltering of onmenselijke behandeling bestaat en over de vraag hoe er door de lokale plattelandsbevolking gereageerd zal worden op een terugkeerder uit het Westen.

Ook de 'historische informatie' over de wijze waarop de taliban reageerden op terugkerende asielzoekers uit het Westen is volgens verzoeker van belang. Hierbij keert verzoeker terug naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 2018 waaruit blijkt dat men niet effectief tot een andere religie bekeerd moest zijn om beschouwd te worden als een spion uit het Westen. Reeds toen werden terugkeerders uit het Westen als een bijzonder kwetsbare groep beschouwd die nood konden hebben aan bescherming. Vervolgens gaat verzoeker in op de studie van mevr. F. Stahlmann waaruit volgens hem blijkt dat een verblijf in Europa volstaat om verdacht te worden van afvalligheid van het islamitische geloof. De tekens van verwestering zijn, zo vervolgt verzoeker, erg subtiel omdat deze ook blijken uit uitdrukkingen, emoties, oogcontact, houding en gebaren waardoor het niet altijd eenvoudig is deze te verbergen en aan vervolging te ontsnappen. Informatie uit een rapport van Asylos van 2017 bevestigt volgens verzoeker dat soms triviale gedragingen of kenmerken tot de perceptie kunnen leiden dat iemand verwesterd is. In een OSAR-rapport van 2021 worden de bevindingen uit het onderzoek van F. Stahlmann samengevat en wordt gesteld dat Afghanen die terugkeren uit het Westen, of contact hadden met Europeanen, frequent en voorzienbaar met geweld worden geconfronteerd en worden zij niet enkel het doelwit van de taliban, maar ook van de Afghaanse bevolking in

het algemeen. Zo worden zij als 'kafir' beschouwd en worden zij gediscrimineerd, en wordt hun vertrek uit Afghanistan als verraad beschouwd. Verzoeker acht de meest opvallende vaststelling uit de studie dat het loutere verblijf in Europa aan de basis ligt van het risico op vervolging door de taliban. Volgens verzoeker blijkt uit de geactualiseerde onderzoeksresultaten dat ook vandaag Afghanen die terugkeren uit het Westen een ernstig en aangetoond risico lopen op vervolging. Daarnaast verhoogt de veronderstelling dat Afghanen die terugkeren uit het Westen vermogend zijn het risico op vervolging, discriminatie en stigmatisering, of slachtofferschap van crimineel gedrag. Door toedoen van discriminatie kunnen terugkeerders naar Afghanistan in een situatie van extreme materiële deprivatie belanden die als een onmenselijke of vernederende behandeling kan worden gekwalificeerd. Uit eerder onderzoek maakt verzoeker op dat terugkeerders hoofdzakelijk worden gestigmatiseerd omwille van het mislukken van hun migratie, waardoor ze ook door hun familie worden verstoten, terwijl het beschikken over een familiaal en sociaal netwerk essentieel is om te overleven in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker stelt dat verder onderzoek zich opdringt om te oordelen of er actueel sprake is van een vrees voor vervolging of een risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, omwille van (gepercipieerde) verwestering.

Verzoeker leidt uit de reeds beschikbare informatie af dat de taliban een zeer strikte naleving van de sharia vereisen en illegale migratie naar het Westen wenselijk te bestraffen. Het beleid van de taliban is erop gericht individuele rechten maximaal in te perken. Dit wordt door verzoeker geïllustreerd aan de hand van een overzicht van de belangrijkste beleidsbeslissingen dat door OSAR werd opgemaakt en slaat op de periode september 2021 tot december 2022. Verzoeker preciseert dat een groot deel van de beleidsbeslissing betrekking heeft op de rechten van Afghaanse meisjes en vrouwen, maar dat de voorschriften ook een invloed hebben op de rol van mannelijke familieleden, die, zoals verzoeker, een vrije klederdracht belangrijk vinden. Een belangrijke evolutie die verzoeker aanstipt, is de strenge interpretatie en toepassing van de *sharia*, die op regionaal niveau kan verschillen, maar waardoor er geen duidelijk juridisch kader bestaat, waarbij hij uittreksels citeert uit een blogpost van T. Ruttig. Uit het geheel concludeert verzoeker dat er nog steeds een gegronde vrees voor vervolging en een reëel risico op ernstige schade aangenomen kan worden.

De conclusie dat de huidige uiterst precaire socio-economische en humanitaire situatie aan een wisselwerking van verschillende factoren te wijten is en niet enkel of overwegend veroorzaakt wordt door doelbewuste gedragingen van de taliban, wordt door verzoeker in twijfel getrokken. Volgens verzoeker dient verder juridisch onderzoek te worden gevoerd naar de draagwijdte van de verantwoordelijkheid van de actor, met name de taliban die in het kader van het internationaal publiek recht dient te worden bekeken. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM waar een onderscheid wordt gemaakt tussen objectieve factoren en handelen of nalaten van actoren en dat er enkel sprake kan zijn van een situatie die onder artikel 3 van het EVRM beoordeeld kan worden indien er sprake is van handelen of nalatigheid van een actor. Volgens verzoeker voegt de Raad hieraan, op basis van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak M'Bodj, toe dat het handelen of het nalaten van de 'actor' een opzettelijk karakter moet hebben, terwijl dit volgens verzoeker te ver gaat. Op basis van de tekst van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat vervolging 'kan' uitgaan of veroorzaakt worden door actoren, maar dat er van opzettelijkheid geen sprake moet zijn en dat een loutere toerekenbaarheid volstaat.

Hierbij meent verzoeker dat de taliban door jarenlang gewapend verzet te voeren tegen de Afghaanse regering zelf mee heeft bijgedragen tot de situatie in Afghanistan vandaag. De machtsovername kan als een gedraging of handeling worden beschouwd die de huidige toestand meer heeft veroorzaakt, net zoals het internationaal sanctieregime dat daar een gevolg van is. De socio-economische en humanitaire crisis is naar het oordeel van verzoeker wel degelijk het gevolg van het beleid van de taliban, waardoor hij op die basis in aanmerking komt voor internationale bescherming op grond van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt verzoeker met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie dat hij dit nog verder zal uitwerken aan de hand van actuele informatie en individuele elementen.

2.2. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker zijn arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid (weekcontract 12-16 juni 2023), een overzicht van de individuele rekening voor de periode juli 2022 tot juni 2023 en een attest van de inburgeringscursus (FR) van 3 juni 2022 (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.3. De verwerende partij maakte op 16 januari 2024 een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt geüpdatet. Volgende COI-rapporten worden toegevoegd:

"EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.4. Verzoeker diende op 17 januari 2024 een aanvullende nota in waarbij hij een aantal bijkomende gegevens aanbrengt. Hij voegt aan deze nota een vaccinatiekaart, een mail van de werkgever van zijn vader en individuele rekeningen van 2022 en 2023 (Aanvullende Nota verzoeker, bijlagen 1-3). Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota het volgende:

“Het betreffen nieuwe stukken die hij recent ontvangen heeft en betrekking hebben enerzijds op het werk van zijn vader (onderdeel 3.b) beroepsverzoekschrift) en anderzijds op zijn verwestering (onderdeel 4 beroepsverzoekschrift).

A. Wat betreft zijn leeftijd

Verzoeker ontving een foto van zijn vaccinatiekaart, die vermeldt dat hij geboren is op 5 oktober 2005 (Afghaanse kalender 13.07.1384), hetgeen hem 2 jaar jonger maakt dan hetgeen weerhouden werd op basis van de leeftijdtest en bijgevolg slechts 15 jaar oud op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan op 18 augustus 2021. (stuk 1)

B. Wat betreft het werk van zijn vader en het begin van bewijs van de ontvoering

Verwerende partij meent dat de verklaringen van verzoeker “eerder oppervlakkig” zouden zijn met betrekking tot het werk van zijn vader en hechten hier geen geloof aan.

Hij zou niet hebben kunnen zeggen waar precies de werkplaats van zijn vader gelegen was in Kabul.

Hij zou niet verder komen dan algemene info over de kernopdracht van het bedrijf (implementatie van logistieke bouwprojecten en verhuur van gepantserde voertuigen).

Aangezien hij geen info kon geven over de collega's van zijn vader, anecdote's van op het werk of specifieke doorleefde info, zou het profiel van zijn vader ongeloofwaardig zijn.

Wat de stukken betreft (werkbadge vader, een werkmail met een overzicht werk vader, certificaat vader, werkoverzicht van zijn vader, algemene info bedrijf) zouden deze zijn geloofwaardigheid niet kunnen herstellen aangezien ze geen geloofwaardige verklaringen ondersteunen.

Verzoeker zette uiteen dat hij een vrees voor vervolging had omdat zijn vader werkzaam was sinds 2005 voor de N. groep, onderdeel van E. G., een bedrijf gebaseerd in Amerika dat logostieke steun verleende aan de NATO. Tussen 2019- 2020 werkte hij voor een ander filiaal van dit bedrijf, namelijk N. D. Afghanistan, waar hij veiligheidsagent was in Wazit Akbar Khan. Toen ging hij terug naar zijn initiële post bij N. G. E. G.. N. G. voerde NATO projecten uit met partnerlanden als Italië, Noorwegen, Uk en VS. Concreet deden ze constructiewerken, werkten ze in de ambassades en huurden ze kogelvrije voertuigen aan de buitenlanders. Zijn vader was veiligheidsagent en bewaakte de poort in Kabul, samen met 3 andere veiligheidsagenten.

Verzoeker zette in zijn verzoekschrift reeds uiteen dat:

- Het niet klopt dat hij steeds dezelfde bewoordingen zou gebruikt hebben om het werk van zijn vader uit te leggen;

- Verzoeker wel degelijk een doorleefde kennis had rekening houdende met zijn persoonlijke situatie;

Verzoeker kaartte ook reeds aan in zijn verzoekschrift dat er geen enkele concreet onderzoek gedaan werd naar de documenten die hij reeds neerlegde betreffende de job van zijn vader en meerbepaald de werkbadge van zijn vader, een werkmail met een overzicht van het werk van zijn vader, een werkcertificaat en een algemene info bedrijf.

Verzoeker heeft sindsdien nog het volgende document ontvangen die verder het werk van zijn vader bewijst : (stuk 2)

- Een mail van 23 december 2023 van Mijnheer M.(...) H.(...) N.(...), Managing Director van de N. Group, die bevestigt dat Mijnheer K.(...) S.(...) werkzaam was voor hen tussen 1 maart 2005 en 15 augustus 2021 als veiligheidsagent aan hun "armored vehicle workshop facility", bevestigend dat zij sinds de val van de Afghaanse regering Afghanistan niet langer binnenkonden en zij via de S.(...) familie hebben vernomen dat hij overleden is, waarbij zij h un respect getuigen aan de familie;

Verzoeker benadrukt dan ook zijn profiel als familielid van een persoon die werkzaam was bij een Amerikaans bedrijf dat de NATO logistiek ondersteunde.

C. Wat betreft de vrees voor vervolging omwille van verwestersing

Verzoek haalde in zijn verzoekschrift reeds aan dat hij verwestersd is.

Hij wees hierbij op het feit dat hij:

- intussen reeds meer dan 3 jaar in België verblijft;

- bijzonder geïntegreerd is door zijn job bij recyclagefabriek M. R. waar hij werkt sinds juli 2022 met een zeer comfortabel loon;

- een cursus inburgering van 60 uur heeft gevolgd;

Hij voegt aan huidige nota zijn individuele rekeningen van 2022 en 2023 (stuk 3), die dit verder ondersteunen.

Ik dank u met deze nieuwe elementen rekening te houden bij de behandeling van het dossier".

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van het beroep

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze schrijft voor dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn vrees om vermoord te worden door de taliban koppelt aan de weigering van zijn vader om mee te werken en een bom te plaatsen om Amerikanen om te brengen (AD, stuk 8, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 3 mei 2022). Verzoekers vader zou die opdracht per telefoon gekregen hebben van zijn neef J., die bij de taliban was (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2022, p. 10 en 12). Toen verzoekers vader weigerde om bommen te plaatsen, werd ermee gedreigd de zonen te vermoorden (*Ibid.*, p. 12). Enkele (25) dagen later vond een nachtelijke operatie plaats (van de 02 unit) waarbij de zoon van J. gedood werd. Verzoekers vader werd ervan verdacht klacht te hebben neergelegd bij de overheid en het gezin werd bedreigd (*Ibid.*, p. 12 en p. 18). Twintig dagen later zou de machtsovernname plaatsvinden waarna verzoekers vader vermoedelijk ontvoerd werd, de taliban hun huis bezochten en verzoeker en zijn broers de vlucht namen (*Ibid.*).

5.1.3. Verzoeker richt zich in een eerste onderdeel van zijn middel op het standpunt van de commissaris-generaal dat de voorgehouden minderjarigheid van verzoeker in ernstige mate zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt. In zoverre verzoeker zich met deze kritiek richt tegen de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie van 25 januari 2022 en twijfels koestert bij de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek, dringt zich de vaststelling op dat de Raad hiervoor niet bevoegd is. Zoals trouwens aangegeven bij de kennisgeving van de beslissing van de FOD Justitie, die in het administratief dossier werd opgenomen, staat er op grond van artikel 14, §1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State enkel een beroep open bij de Raad van State dat overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten dat binnen de 60 dagen na ontvangst van de beslissing moet worden ingediend. Indien verzoeker een probleem bij dit leeftijdsonderzoek wenste aan te kaarten, kon worden verwacht dat hij hiertoe de geëigende weg hanteerde. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij het aangewezen rechtsmiddel heeft benut. Dit middelonderdeel betreffende de betrouwbaarheid van het leeftijdsonderzoek is bijgevolg niet-ontvankelijk.

Als bijlage bij zijn aanvullende nota van 17 januari 2024 voegt verzoeker een foto van zijn vaccinatiekaart uit Afghanistan toe (Aanvullende nota verzoeker 17 januari 2024, bijlage 1). Volgens verzoeker bevestigt deze zijn leeftijd. De Raad stelt vast dat dit stuk een foto betreft van een kartonnen kaartje waarop Arabische tekst is gedrukt en dat aangevuld is met handgeschreven gegevens. De bewijswaarde van deze foto is relatief beperkt en de Raad is op grond van artikel 8 van koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verplicht de stukken die niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in overweging te nemen (RvS 11 maart 2009, nr. 4.111 (c)). De Raad stelt ook vast dat het document een reeks data bevat volgens de Afghaanse kalender, maar geen enkel element laat toe de erop vermelde gegevens in verband te brengen met de persoon van verzoeker of met de gegevens van de (kopie van de) taskara die verzoeker op 18 april 2023 had neergelegd. Gelet op de onmogelijkheid om de authenticiteit van Afghaanse documenten na te gaan (AD, stuk 7, Landeninformatie, COI Focus, Afghanistan: corruptie en documentenfraude, 14 januari 2022), slaagt verzoeker er niet in de overwegingen van de commissaris-generaal betreffende verzoekers voorgehouden minderjarigheid aan het wankelen te brengen. Hij kan dit argument bijgevolg ook niet aangrijpen om bepaalde ongeloofwaardigheden in zijn relaas te verschonen.

5.1.4. De door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten vloeien onrechtstreeks voort uit de tewerkstelling van zijn vader. Er rijzen echter een aantal vragen bij verzoekers verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker verklaarde dat zijn vader in Kabul werkte, maar dat hij de locatie niet specifiek kon aanduiden (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 7). Verzoeker stelde dat de naam van het bedrijf de N. group was binnen "E." (=Apex) Global (*Ibid.*, p. 7-8), maar hij kon geen collega's van zijn vader noemen of de naam van zijn baas (*Ibid.*, p. 8). Hij bleek niet te weten of zijn vader al dan niet rechtstreeks met de buitenlanders werkte (*Ibid.*), hetgeen toch een essentieel element is in het licht van de opdracht die zijn vader zou hebben gekregen van zijn neef. De kennis van verzoeker over de documenten die hij neerlegde ter staving van de professionele activiteiten van zijn vader (AD, stuk 6, Documenten, werkoverzicht, tevredenheidsattest, badge en informatie over de N. Group) bleek ook eerder beperkt (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 12-16). Zo kon verzoeker geen duidelijkheid scheppen over de precieze taken van zijn vader omdat hij verklaarde dat hij veiligheidsagent was, terwijl op de neergelegde stukken enerzijds "project support officer" en anderzijds op zijn badge "worker" wordt weergegeven, terwijl uit andere documenten dan weer blijkt dat hij als "security guard" zou hebben gewerkt. Verzoeker geeft geen aannemelijke verklaring voor deze verschillende vermeldingen. Opvallend is ook dat verzoeker geen enkele anekdote kan weergeven die betrekking heeft op het werk van zijn vader (*Ibid.*, p. 16). Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn middel, kan van hem niet worden verwacht dat hij veel details kan verstrekken over het werk van zijn vader, dat zich in Kabul situeerde, maar de uiterst summiere informatie die verzoeker meedeelde, bleef hoofdzakelijk beperkt tot het reproduceren van een aantal gegevens die op de neergelegde stukken werden vermeld (AD, stuk 6, documenten, informatiedocumenten N. group, 18 april 2023). In zijn middel beweert verzoeker dat hij wel doorleefde verklaringen aflegde, maar het is onduidelijk waaruit dit zou blijken. De geldigheid van de neergelegde werkbadge van zijn vader (*Ibid.*, badge vader N. group) was reeds

in 2012 verstreken, waardoor het actueel karakter van deze tewerkstelling in vraag kan worden gesteld. Bij zijn aanvullende nota van 17 januari 2024 voegde verzoeker een bericht van 30 december 2023 van dhr. M. H. N. van A. G. Services die de tewerkstelling van K. S. voor deze groep zou bevestigen (Aanvullende nota verzoeker, 17 januari 2024, bijlage 2). Er rijzen evenwel ernstige vragen bij de bewijswaarde van dit document omdat dit slechts opduikt nadat de weigeringsbeslissing werd getroffen en in de aanvullende nota nergens wordt gepreciseerd waarom dit stuk niet eerder kon worden bijgebracht. Bovendien wordt in dit bericht gesuggereerd dat via de familie van verzoeker werd bevestigd dat verzoekers vader ten tijde van de machtsovername door de taliban (*"in that incident"*) zou zijn omgekomen, hetgeen ook door verzoekers raadsvrouw in de aanvullende nota wordt beaamd, terwijl verzoeker zelf hiervan kennelijk niet op de hoogte is. Ter terechtzitting bevestigde verzoeker immers dat zijn vader sedert de machtsovername 'vermist' is. Tenslotte dient te worden aangestipt, dat zelfs indien verzoekers profiel als familielid van een persoon die gelinkt is aan de buitenlandse troepen aannemelijk zou worden geacht, uit de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 blijkt dat dit element op zich nog niet automatisch betekent dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

5.1.5. De Raad stipt aan dat er bovendien niet enkel vraagtekens rezen bij het voorgehouden profiel van verzoeker als familielid van iemand die werkte voor een dienstenverstrekkende firma die gelinkt was aan de buitenlandse troepen, maar ook bij zijn relaas over de vervolgingsfeiten die daar het gevolg van zouden zijn.

Zo verklaarde verzoeker initieel in het algemeen dat *"de taliban"* of *"één van de talibanleiders van het dorp"* zijn vader gebeld had met de opdracht om explosieven naar het kantoor van de buitenlanders te brengen (AD, stuk 8, inventaris + documenten DVZ, fiche NBMV, 3 december 2021; Vragenlijst CGVS 3 mei 2022). Pas tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker plots dat de opdracht zou zijn gegeven door de neef van zijn vader, mullah J. (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 12). Het is uiterst opmerkelijk dat verzoeker niet meteen verklaarde dat zijn rechtstreekse belager eigenlijk deel uitmaakte van zijn familie. Net zoals tijdens het persoonlijk onderhoud kan verzoeker thans in zijn middel het gebrek aan gerichte vragen niet aanwenden als rechtvaardiging voor deze opvallende omissie. Het komt weinig aannemelijk over dat verzoeker gedurende anderhalf jaar vergat dit nader te specificeren. De identiteit van de talibanstrijder die zijn vader de opdracht gaf explosieven te plaatsen is immers een essentieel element van zijn asielrelaas.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad bovendien vast dat er meerdere redenen zijn waarom het weinig geloofwaardig is dat mullah J. deze opdracht aan verzoekers vader zou hebben gegeven. Verzoeker verklaarde immers dat de neef van zijn vader nog in Kakrak verbleef (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 10), terwijl verzoeker niet langer in dat dorp woonachtig was op het moment dat zijn vader deze opdracht kreeg. Verzoeker verklaarde weliswaar tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij tot 2007 in het dorp heeft gewoond en dan naar Jalalabad verhuisd zou zijn (*Ibid.*, p. 4), maar zowel bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming en bij het opmaken van de fiche 'niet-begeleide minderjarige vreemdeling op 3 december 2021 (AD, stuk 8, inventaris + documenten DVZ, bijlage 26, 3 december 2021), als bij het afleggen van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 mei 2022 (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 3 mei 2022, persoonsgegevens) had verzoeker uitdrukkelijk aangegeven dat zijn geboorteplaats 'Jalalabad' was en dat hij vanaf zijn geboorte tot aan zijn vertrek in Jalalabad had gewoond (*Ibid.*). Bijgevolg kunnen sterke vraagtekens worden geplaatst bij de banden tussen verzoekers gezin en het dorp Kakrak. Verzoeker verklaarde dat *"het hele dorp"* bij de taliban was, maar dat zijzelf eerder anti-taliban waren omdat zij vonden dat de taliban onrechtvaardige daden deden, onschuldigen doodden en het land vernietigden (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 10). Het is dan ook weinig plausibel dat mullah J., die in een talibangezind dorp woonde, een beroep zou doen op verzoekers vader en hem belasten met een uiterst delicate missie, terwijl hij zou moeten weten dat verzoekers vader weinig loyaal was ten aanzien van het gedachtengoed van de taliban. Bovendien werkte verzoekers vader reeds sinds 2005 voor het bedrijf (*Ibid.*) en verkreeg hij in 2020 nog de bevestiging dat hij een gewaardeerde medewerker was (AD, stuk 6, Documenten, tevredenheidscertificaat vader), waardoor het weinig aannemelijk is dat verzoekers vader zijn leven en zijn tewerkstelling op het spel zou zetten op vraag van zijn neef uit het dorp. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat zijn vader door zijn lange staat van dienst een goede kennis had van zijn werkplaats. Het gegeven dat verzoekers vader zijn werkplaats goed kende, betekent echter niet dat hij geneigd zou zijn om zijn medewerking te verlenen aan een operatie van de taliban. Verzoeker bevestigde overigens zelf tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn vader elke medewerking weigerde omdat hij er al lang werkte en geen verraad wilde plegen (*Ibid.*, p. 16). De vraag rijst ook hoe mullah J. wist dat verzoekers vader in Kabul toegang had tot kantoren/voertuigen van het bedrijf waardoor hij middels het plaatsen van bommen buitenlanders zou kunnen ombrengen, terwijl verzoeker zelf nauwelijks op de hoogte was van de precieze locatie van het werk van zijn vader of van de activiteiten die hij aldaar ontplooidde.

Verzoeker verklaarde dat er druk werd uitgeoefend op zijn vader indien hij medewerking weigerde. Aanvankelijk stelde verzoeker dat 'de taliban' ermee dreigden zijn zonen te vermoorden (AD, stuk 8,

inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS 3 mei 2022). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker evenwel dat mullah J. verzoekers vader zou vermoorden indien deze laatste zou weigeren samen te werken (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 17). Het is trouwens opvallend dat de weigering van verzoekers vader om mee te werken blijkbaar geen rechtstreekse gevolgen had (*Ibid.*, p. 17). Verzoeker stelde immers dat de taliban niet bij machte waren om tegen hen op te treden in de stad (*Ibid.*, p. 17) hetgeen zijn vrees voor vervolging in belangrijke mate ondermijnt.

Tenslotte zijn ook de verklaringen van verzoeker over de nachtelijke inval bij mullah J. weinig geloofwaardig. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker hierover weinig details kan verstrekken omdat hij niet weet wie deze operatie uitvoerde, en ook de precieze aanleiding voor de inval niet kent (*Ibid.*, p. 18). In zijn middel hamert verzoeker erop dat hij geen antwoorden wilde verzinnen. Nochtans had verzoeker initieel verklaard dat de Amerikanen achter de inval zaten (AD, stuk 8, inventaris + documenten DVZ, Vragenlijst CGVS, 3 mei 2022). Het is eveneens opvallend dat verzoeker blijkbaar geen enkel initiatief nam om bijkomende informatie in te winnen naar aanleiding van de ontvoering van zijn vader op de dag na de machtsovername door de taliban (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 19). Verzoeker blijkt enkel een vermoeden te hebben dat zijn vader ontvoerd is en er heeft zich blijkbaar geen ander incident voorgedaan sedert het vertrek van verzoeker uit Afghanistan (*Ibid.*, p. 20).

Wat de precieze datum van zijn vertrek uit Afghanistan betreft, acht de commissaris-generaal het opvallend dat uit de aanvankelijke verklaringen van verzoeker geen precieze vertrekdatum uit Afghanistan kon worden opgemaakt. Verzoeker stelde begin december 2021 immers dat hij Afghanistan twee maanden eerder verliet (AD, stuk 8, inventaris + documenten DVZ, fiche NBMV, 3 december 2021). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal beweerde verzoeker echter dat hij Afghanistan verliet precies op de derde dag na de val, op 18 augustus 2021 (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 5). Verzoeker stelt dat hij niet begrijpt wat hem precies verweten wordt, maar de onduidelijkheid over de datum van zijn vertrek doet wel ernstige vragen rijzen bij het acuut karakter van zijn behoefte aan internationale bescherming ingevolge de nasleep van de weigering van zijn vader om medewerking te verlenen bij een operatie van de taliban.

5.1.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn middel betreffende zijn asielrelaas beperkt tot het volharden in het vluchtrelaas en het minimaliseren van de gebrekkigheid van zijn verklaringen door te verwijzen naar zijn jonge leeftijd en het gegeven dat hij in de war was toen hij toekwam op het grondgebied. Voorts staft verzoeker zijn bewering niet dat de fiche NBMV niet gevoegd zou zijn bij het administratief dossier dat hem ter beschikking werd gesteld. Bovendien betekent dit niet dat met de informatie uit deze fiche geen rekening zou mogen worden gehouden. Verzoeker verwijt de verwerende partij een selectieve lezing van zijn verklaringen, terwijl hij zelf uit het oog verliest dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen waarbij het niet vereist is dat ieder afzonderlijk element van de motivering op zichzelf de beslissing kan dragen (*cf.* RvS 2 maart 2010, nr. 201.468). Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen concrete elementen aan die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker beklaagt zich in zijn middel over het gebrek aan actuele landeninformatie, maar hij brengt zelf geen actuele landeninformatie aan waaruit blijkt dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming. Hij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk ging door te concluderen dat het door verzoeker voorgehouden profiel en de aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, waardoor hij op die basis niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling.

5.1.7. Verzoeker gaat in zijn middel uitgebreid in op de problematiek van de (gepercipieerde) verwestering. Nochtans uitte verzoeker zelf noch bij het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal enige vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa of omwille van zijn verwestering.

In zijn middel verwacht verzoeker daarentegen van de commissaris-generaal dat deze uit eigen beweging een onderzoek zou voeren naar de verwestering van verzoeker, en is hij verbaasd dat hierover geen enkele vraag werd gesteld. Door het gebrek aan vragen over deze problematiek, is verzoeker van mening dat hij eerder de kans niet kreeg om dit element aan te brengen. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij hiertoe de kans niet zou hebben gekregen. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd immers uitdrukkelijk aan verzoeker gevraagd of hij *“alles wat (hij) over (zijn) problemen wou vertellen (heeft) kunnen bespreken”* en hij heeft hierop bevestigend geantwoord (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 22). Bijgevolg kan verzoeker op dit punt niet worden bijgetreden.

Verzoeker wijst er in zijn middel op dat hij nog steeds jong is, ondertussen al enkele jaren in België verblijft en geïntegreerd is door zijn tewerkstelling voor een recyclagebedrijf (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4). Op

basis van de individuele rekeningen, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt volgens verzoeker dat hij een inkomen heeft dat toelaat een bepaalde levensstijl en een sociaal leven uit te bouwen. Verzoeker stipt ook aan dat hij een inburgeringscursus volgde.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoeker zichzelf als een soennitisch moslim omschrijft (AD, stuk 8, inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 3 mei 2022, persoonsgegevens). Hij verklaarde ook onderwijs te hebben genoten in Afghanistan tot op het moment van zijn vertrek, na het afwerken van de negende graad (AD, stuk 5, Bijkomende informatie, notities van het persoonlijk onderhoud, 18 april 2023, p. 7). Verzoeker ging ook gedurende 3 jaar naar de madrassa (*Ibid.*). Tijdens het persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat zijn moeder en jongste zus nog woonachtig zijn in zijn in het ouderlijk huis in Jalalabad, dat hij nog geregeld (maandelijks) contact met hen heeft en dat zij het goed stellen (*Ibid.*, p. 6).

In zijn middel beweert verzoeker dat hij zich onmogelijk opnieuw zou kunnen aanpassen aan het leven in Jalalabad, maar hij toont niet aan dat hij door het volgen van een inburgeringstraject en zijn tewerkstelling in België een levensstijl zou hebben die hem niet zou toelaten zich opnieuw aan te passen aan het leven in Jalalabad, waar hij gedurende het grootste deel van zijn leven, en bij uitstek gedurende zijn 'vormende jaren', heeft verbleven en waar hij over een familiaal netwerk beschikt. Verzoeker toont niet aan dat hij problemen zal kennen omwille van een strenge interpretatie van de sharia, zoals hij in zijn middel uiteenzet of dat hij door toedoen van zijn tewerkstelling en deelname aan het maatschappelijke leven in België (Verzoekschrift, bijlagen 3 tot 5; Aanvullende nota verzoeker, 17 januari 2024, bijlage 3) een toonbeeld is van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

5.1.8. Met betrekking tot de terugkeer van Afghanen na een verblijf in Europa, stelt de Raad op basis van de beschikbare landeninformatie vast dat er onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat over mensen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen, die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het 'Algemeen Ambtsbericht' is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023”*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, August 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

5.1.9. In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 gaat de verwerende partij in op de behoefte aan internationale bescherming in geval van een terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen, onder andere op basis van de recente COI Focus: *“Afghanistan betreffende Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023. In haar aanvullende nota stelt de verwerende partij het volgende:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023

kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten.

Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer naar Afghanistan ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld

aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden.

Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming."

Uit de analyse blijkt in elk geval dat verzoekers standpunt, dat elke terugkeerder vervolging riskeert omdat de Taliban deze automatisch als 'afvallige' zouden beschouwen, bezwaarlijk kan worden gevolgd. Met zijn betoog over het gebrek aan actuele informatie slaagt verzoeker er niet in concreet aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging bestaat door de Taliban omwille van zijn verblijf in het Westen. Verzoeker toont niet aan dat de Taliban wel over onvoldoende capaciteit zouden beschikken om alle remigranten stelselmatig te screenen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk politiek actief te zijn of een uitgesproken maatschappijkritische houding aan te nemen. Hij verblijft actueel minder dan 3 jaar in Europa, is afkomstig uit stedelijk gebied in Afghanistan (Jalalabad) en zijn profiel van familielid van iemand die met de buitenlandse troepen samenwerkte werd niet aannemelijk geacht, waardoor zijn visibiliteit, en dus ook het risico op een onheuse bejegening omwille van (toegeschreven) verwestering, eerder beperkt is.

5.1.10. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en de geuite vrees voor vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, dringt zich de vaststelling op dat door verzoeker geen concrete elementen heeft aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, op zijn (gepercipieerde) verwestering en het risico bij een terugkeer na een verblijf in het Westen, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Er werd daarbij geconcludeerd dat verzoeker zijn profiel als familielid van iemand die was tewerkgesteld voor een bedrijf dat samenwerkte met de buitenlandse troepen niet aannemelijk had gemaakt. Zelfs indien zou worden aanvaard dat verzoeker een verwante is van iemand die gelinkt kan worden aan de buitenlandse troepen, bleken de verklaringen van verzoeker over de vervolgingsfeiten die daaruit voortvloeiden weinig geloofwaardig. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat hij de westerse waarden en normen dermate heeft verinnerlijkt dat een terugkeer aanleiding zou geven tot een risico op ernstige schade omwille van verwestering of omwille van zijn verblijf in het Westen gedurende enkele jaren.

5.2.4. Naar aanleiding van de overwegingen in de bestreden beslissing inzake het risico op ernstige schade bestaande uit een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van de heersende socio-economische en humanitaire constellatie in Afghanistan, meent verzoeker dat nader onderzoek moet worden gevoerd naar de draagwijdte van de verantwoordelijkheid van de taliban, die volgens verzoeker wel degelijk als 'actor' dient te worden aangemerkt.

Samen met verzoeker verwijst de Raad naar de tekst van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
 - b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
 - c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*
- (...)” (eigen onderlijning)*

Het gebruik van het werkwoord “kan” in artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet betekent volgens verzoeker dat het niet duidelijk is of er wel degelijk een opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals de taliban, vereist is om de precaire socio-economische toestand als “ernstige schade” te kunnen kwalificeren, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Het hierboven weergegeven artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU. Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan

de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40). In weerwil van verzoekers beweringen wordt in de rechtspraak wel degelijk aangegeven dat men enkel in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een bepaalde socio-economische of humanitaire constellatie in zijn land van herkomst indien er sprake is van opzettelijkheid (HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Hierbij dient te worden aangestipt dat de notie 'ernstige schade' in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, terwijl artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betrekking heeft *"op een algemener risico op schade"* (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, pt. 32-33). Artikel 3 van het EVRM is dan weer niet beperkt tot deze categorieën. In het kader van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan verzoeker zich dan ook bezwaarlijk beroepen op een algemene socio-economische crisis zonder dat hij concreet aannemelijk maakt dat hij hieraan *"specifiek wordt blootgesteld"*. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als 'ernstige schade' kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, punt 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

5.2.5. In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 ontkent de verwerende partij nergens dat het beleid van de taliban een invloed kan hebben op de socio-economische en humanitaire situatie, maar uit de beschikbare gegevens kan niet worden geconcludeerd dat de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan hoofdzakelijk te wijten zijn aan opzettelijk handelen of nalaten van de *de facto*-regering. In de aanvullende nota wordt betreffende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de heersende socio-economische constellatie in Afghanistan het volgende gesteld:

"Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen.

UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie

verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden

van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie

als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban.

Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren."

5.2.6. De Raad wijst erop dat in de passage uit de meest recente *Country Focus* van het EUAA over Afghanistan dienaangaande (EUAA *Country Focus Afghanistan*, december 2023, pp. 45-55) wordt bevestigd dat onder andere de klimaatverandering, die zorgt voor droogte en overstromingen, aardbevingen, inflatie en andere economische wetmatigheden een belangrijke rol spelen in de huidige humanitaire en socio-economische crisis. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de socio-economische problemen en humanitaire crisis exclusief of hoofdzakelijk kunnen worden toegeschreven aan opzettelijke handelingen of omissies vanwege de *de facto*-talibanregering, noch dat de taliban opzettelijk onvoldoende bescherming zouden bieden.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Ter terechtzitting verklaarde verzoeker immers dat hij een goed leven had in Afghanistan en school liep op een privéschool. Door toedoen van zijn vertrek heeft hij dit alles achtergelaten.

5.2.7. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

5.2.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Wat de subsidiaire bescherming betreft, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kondigt verzoeker in zijn middel aan dat hij dit aspect verder zou uitwerken, inclusief de individuele risico-verhogende elementen. De Raad merkt echter op dat verzoeker in zijn aanvullende nota van 17 januari 2024 geen actuele landeninformatie aanlevert die erop zou wijzen dat de mate van het willekeurige geweld in Afghanistan een stijgende tendens zou vertonen. Verzoeker toont evenmin aan dat er in zijn regio van herkomst (Nangarhar) een situatie zou bestaan die van die aard is dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In haar aanvullende nota van 16 januari 2024 heeft de verwerende partij de actuele veiligheidssituatie geanalyseerd aan de hand van meer recente COI-rapportage van augustus en november 2022 en de *EUAA Afghanistan Country Focus* van december 2023. De commissaris-generaal heeft dus wel degelijk meer actuele landeninformatie aangewend om zijn beslissing te onderbouwen. De analyse van de verwerende partij luidt als volgt:

“Uit een grondige analyse (...) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald.

De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

5.2.9. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er actueel in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. In de meest recente "Country Guidance Afghanistan" van het EUAA van januari 2023 wordt een overzicht geboden per provincie. De Raad stelt vast dat verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat Nangarhar een provincie was waar in de loop van 2021 en 2022 relatief veel gericht geweld plaatsvond, dat vooral werd toegeschreven aan ISKP, het Haqqani-netwerk en de Taliban, maar dat er ook op beperkte schaal willekeurig geweld plaatsvond als *collateral damage* ingevolge de gerichte veiligheidsincidenten. Om evenwel in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dient verzoeker aannemelijk te maken dat er individuele elementen zijn die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico vertoont op slachtofferschap van het in de provincie Nangarhar aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

Verzoeker heeft echter, als valide jongeman, geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden verhogen.

5.2.10. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft verricht of kennelijk onredelijk te werk ging door de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van EVRM. Verzoeker heeft evenmin een schending aangetoond van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een motiveringsgebrek, van een onzorgvuldigheid of van een kennelijke beoordelingsfout. Het aangevoerde middel is ongegrond. De Raad treedt de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN